

HUNTRESS

CERUL

vol. 2

SARAH DRIVER

EDITURA
NICART

CUPRINS

Melițele.....	vii
Harta Trianukka	viii
Cerblioteca	x

PARTEA ÎNTÂI: *Marea cea mare*

1 Arici-de-mare.....	3
2 Lăudăroșenii lăudăroase	13
3 Spaima.....	25
4 Trebi de vrăjitorie.....	35
5 Muntele	45
6 Melițele se revoltă	55
7 Răscolirea.....	60
8 Doctorașa	71
9 Ușa stea	91
10 Monstruozitate.....	104
11 Runesmith și arcul împrumutat.....	115
12 Ascuns, secret	131
13 Pene iuți.....	137
14 Cântece împutite.....	145
15 Fărădelege	156

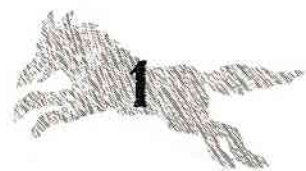
PARTEA A DOUA: *Locuri ascunse*

16 Schimbarea	169
17 Ghețarul lui Yapok	187
18 Ceai și Cărți și Rotofei.....	206
19 Vreme-de-cucuvea	226
20 Crow și dănțuitoarea-din-vis	239
21 Destrăbălare	253
22 Sălbăticia are gust de sânge vechi	268
23 Rune moarte	275
24 Ploaia neagră	289
25 Războinici tăcuți	304
26 Nu este bine-venit în Hearthstone	316
27 Veninul unui Trib	332
28 Monstruozitate.....	358

PARTEA A TREIA: *Unitate*

29 Bătaia duhurilor	371
30 Tata	396
31 Ceremonia Numirii.....	409

Mustumiri

Arici-de-mare

Stau în picioare pe puntea lui Huntress, clipind ca s-alung fulgii de zăpadă de pe gene. În căușul palmei mi se odihnește o nestemată verde. Când îmi lunecă privirea pe ea, ochii mei cenușii mă cercetează, zdruncinându-mi pieptul cu valuri de șoc în ritmul tobei vâslașului.

Nestemata se face rece, udă, de culoarea afinei. Apoi face o peliță bălțată, precum a unui rechin balenă. Răsuflătoarele se deschid șuierând la suprafața ei, suptând spumă.

Sunt sigură, precum de sângele Tribului-Mării ce-mi curge în vene, că țin Opalul-Furtună din mare.

Și știu că mi-e dat să-l ocretesc, cu fiecă suflare, dar povara îmi apasă umerii, încă mai grea decât bătaia tobei.

Nestemata împrășcă și un strop de apă sărată îmi furnică buzele. Are trebuință de mare.

Toți avem trebuință de mare.

Îmi înalț brațul pentru a azvârli Opalul peste bord, și răsuflătoarele mi se împotrivesc, dar înmărmuresc la auzul unei voci grabnice încolăcite printre rădăcinile minții mele, precum o ceață.

Ține ascuns răvașul ăsta, Bones. Nu mă pot întoarce la voi. Cu toții trecem printr-o primejdie nespus de mare. Caută Opalele-Furtună ale Mării, Cerului și Pământului – care acum sunt risipite, înainte să le găsească vreun dușman și să se slujească de ele ca să dezlănțuie puteri întunecate. Trebuie să duci opalele la coroana de aur înainte ca întreaga Trianukka să se preschimbe în gheață și să se întemnițeze astfel balenele sub întinderea mării. Ți amintești cântecul cel vechi? Vorbele lui alcătuiesc o hartă menită să te călăuzească. Ține-ți fratele lângă tine și ia aminte că nu ești niciodată singură. Am să te găsesc atunci când are să-mi stea în putință. Tata.

O răsuflare sacadată îmi furnică pielea, de parcă o puzderie de păianjeni îmi străbate tiptil șira spinării. Pe când întorc privirea către larmă, corabia mea începe-a se clinti – puntea-i lunecoasă de sânge, iar flancurile-s împânzite cu arme uriașe scuipătoare de foc.

Un chip se deslușește din pâclă. Ochii întunecați și plini de mânie, sprâncenele grele și negre, buzele subțiri trase într-un rânjet.

E chipul sângerosului fals-căpitan; bărbatul cu manta roșie și cizme cu cataramă alămii, navigatorul ce ne-a furat corabia. Cel ce a luat-o pe Bunica.

Stag.

Chiar și în dănțuiala-din-vis mușchii mi se zvârcolesc pentru a o rupe la fugă de lângă el.

Un bărbat adus de spate cu o mantie de fulger purpuriu se ivește alături de el. Stag îi murmură-n ureche. Apoi cei doi înalță brațele și arată domol înspre Opalul din mâna mea.

Împresor nestemata cu degetele și-o dosesec lângă inimă. Îmi simt oasele opărite. Îmi doresc să nu fi fost vreodată atinsă de căutăturile lor pofticioase.

După o învălmășeală de mișcări mă uit în sus și-l zăresc pe Stag cum întoarce o armă către platformă. Privirea-mi o urmărește pe a lui și văd un ghemotoc de zdrențe adunate acolo.

Bunica.

Înainte de a mă putea mișca, sau răcni, sau orișice altceva, focul e slobozit din armă și lumea cenușie e brăzdată de improșcături roșii. Cerul clipește, marginile visului se clatină precum aerul peste foc, și-apoi mâna mi-e goală. Iar pierderea mă face să șovăi. Opalul se răsuțește și, cât ai clipi, e în găvanul gol al Bunicii. Dar ea se prăvale, prăbușindu-se-n mare, smucindu-mi inima în vreme ce a ei se scufundă.

Mouse!

Mă simt trasă către ea ca de-o vâslă, dar când mă opintesc s-o ajung, niște mâini mă înșfacă.

Sunt pustie. Rece și înțepenită. Sunt prea mică. Graiul mi-e întemnițat sub așternuturi de gheață. Sunt înspăimântată. Nu răzbesc până' la Bunica. S-a dus.

Mâinile slăbesc strânsoarea și mă găsesc lățită pe punte. O iau la fugă, dureros de încetișor, apoi mă azvârl iute de pe scândură, plutind în mare, răsfirându-mi degetele în întunecime. Ar trebui să fie aici. Unde este? Bunica!

Pentru întâia oară, marea e un loc pierit, unde nimica nu trăiește. O pojghiță de gheață pecetluiește lumina din afară.

Îți amintești când marea sta nemișcată, în așteptarea mea? plutește o voce.

Nu îți aduci aminte?

Mă zbat, căutând oglinda apei. Visul îmi ciupește mintea. Mă zbat în strânsoarea mării-vis, luptând cu apa, încleștând degetele până mușchii îmi urlă..., apoi în cele din urmă mă înalț sus, sus, sus, prin gheața ce este mai groasă cu fiece bubuitură a inimii mele.

Duhul îmi izbește trupul și mă trezesc dintr-o smucitură, gâfâind după aer, cu grumazul înțepenit și umflat.

Sunt prăbușită pe spatele unei creaturi și picioarele îmi atârnă slobode. Pe când mă împleticesc să înhaț ceva solid, degetele-mi zgârie un ascunziș

solzos – și în minte mi se furișează amintirea locului în care mă aflui.

Tânărul terodil lasă dăre pe un cer doldora de zăpadă. Mai repede, mai repede, mai repede, trâncănește în graiul fiarelor. Cea mai iute fiară din toate! Îmi înfig genunchii în țepii lui ca să nu mă prăvălesc. Brațele lui frate-meu mai mic, Sparrow, îmi înconjoară mijlocul și capul se reazemă de spatele meu. Cocârjat în spatele lui e Crow, băiatul scufundător-de-vas pe care tot nu cred că ne putem bizui, cu toate că m-a ajutat să-l salvez pe Sparrow din Stânca-Fălcii-de-Balenă.

Îmi aduc aminte că am plutit întreaga zi; peste o mare, o pădure și un oraș învăluit în păclă. Apoi cred că am ațipit. Acum soarele se năpustește iară asupra orizontului.

Frânturi de vis zvâcnesc împrejurul capului meu ca niște zânișoare încolțite. Opalul-Mare! Îmi verific buzunarele în grabă, șuiărând ușurată când simt umflătura nestematei prin cârpă. Dar dănțuia-la-din-vis m-a lăsat secătuită și pustiită. Îmi amintesc a multa oară că Bunica e moartă și simt același junghi ascuțit, bolnăvicios, urmat de simțământul de vinovație că tot nu i-am spus lui frate-meu – și nu's cum am să o fac.

– Minune, șobolanul se trezește! strigă Crow. Fro idee pe unde om fi?

Pufnește zgomotos, apoi scuiță în aer. Mă întorc să răspund și tresar pe când bandajul de pe față trage de rana ce-mi crestează obrazul drept până la colțul gurii.

— Nu știi, răcnesc, pe când un nou val de durere mă pătrunde. Pare-se că lumea-i un loc al naibii de mult mai mare decât ar fi putut bănuși până și o fată Din-Trib-de-Mare.

— Așa-i că e? se burzuluiește Crow.

Terodilul își zbate capul dintr-o parte în alta. *Mergem încotro mergem încotro acum?* găjâie el.

Îi spun fiarei ce am tot spus de când ne-am ridicat în zbor. *Tot ce știu este că trebuie să zburăm pe cât de repede și pe cât de departe putem de Stânca-Fălciu-de-Balenă.* Limba mi se încolăcește în jurul vorbelor aspre, crude, gustând sălbăticia graiului-fiarelor.

Castelul cuibul meu de baștină. Bun loc!

Trag o răsuflare adâncă. *Stag îi stăpânește pe tovarășii tăi și îi trimitea după noi. Și zânișoarele de colo voiau să-l vatăme pe frate-meu!*

Mergem încotro? trăncănește terodilul. Răsuflarea-i spurcată cu duhoare feroce mă lovește drept în față.

Îmi birui un val de grabă. *Rezistă. Trebuie să cuget.* Îmi amestec obrazul în vreme ce mă căznesc să-mi curăț mintea de ultimele fire-de-vis. Jivina are

dreptate să întrebe – trebuie să ne ducem undeva, fiindcă nu putem zbura veșnic. Dară nici înapoi la corabia mea nu putem să ne ducem, căci primejdia e la fel de mare ca la castel.

Caută Opalele-Furtună risipite ale Mării, Cerului și Pământului... Îți amintești cântecul cel vechi?

Răvașul tatei îmi plutește iară în minte. Când frate-meu a cântat cântecul cel vechi, acordurile lui au răscolit o hartă magică ce mi-a înfățișat Opalele-Furtună. Acum unul este teafăr în buzunarul meu și voiesc să pot verifica harta, ce acum este iară în ghearele grotești ale lui Stag. Nu-mi rămâne decât să nădăjduiesc să nu desfacă însuși el magia Opalelor. Tot ce știu e că undeva în tărâmul cerului este un Opal ce așteaptă... Am putea cumva să-l găsim?

— Am nevoie să fac pipi, hârâie Sparrow și îmi întretaie gândurile.

— Pentru numele zeilor, ce n-aș da să-mi lungesc picioarele! bombăne Crow.

— Mai domolește-te, vrei? mă răstesc eu. Încerc să cuget.

— Să facem un plan? mă iscodește Crow. Nu e trebuință să cugeți de una singură, știi? Ai să-i spui chestiei ăsteia unde să zboare?

Înșfac mai bine pielea terodilului ca să nu mă dărâme vântul. Să-i spun oare lui Crow despre Opale?

Înainte să-l pot bucura c-un răspuns, pufăie și simt săgeți de mânie dinspre el.

— Tot nu te încrezi în mine, e drept?

Băiatul ăsta pare mai zorit decât mine.

— Ba cum, doar că...

— Ce-mi pasă! izbucnește el. Numai ține-ne departe de vasul tău, pentru moment. Apoi cască. Acum, că te-ai deșteptat, e timpul să trag eu la aghioase.

Se domolește și, nu peste mult timp, răsuflarea-i e lină ca-n somn.

Cutreierăm cu iuțeală cerul. Muci reci de gheață mi se lipesc de buze și îi tot mișc ca să nu înghețe bocnă.

— Numele meu e Mouse, mormăi eu. Am trei-sprezece Luni. Dinții îmi clănțane. *Huntress* e corabia noastră. Căminul Tribului nostru. Și-o s-o înșfăcăm înapoi de la Stag.

Șoimița mea, Thaw-Wielder, doarme între burta mea și unul dintre țepii terodilului; un cocoloș calduț de pene mătăsoase. A crescut iară, dar nu a priceput că e nevoie să fie mai domoală când se așază pe mine – încă mă doare de ultima oară când ghearele ei uriașe s-au afundat în umărul meu. O frec pe căpățână și simt oasele delicate ale capului dedesubtul penelor. Apoi îmi trag îndărăt degetele pe când sunt străfulgerate de un șoc – Opalul din buzunarul nădragilor mei a făcut-o pe Thaw să se

învârtă într-o bilă, trosnind de căldură și de miros de cer înainte de furtună.

Cercetez orizontul. Pe țărm, întins de la răsărit la apus, o plajă de nisip negru e învelită într-o pojghiță de gheață și îndărătul ei licărește o mare neagră, șuierând și înfoindu-se în trâmbe de apă ce se zbat să nu înghețe.

Îngân în barbă. *Trebuie să-ți amintești ce așteaptă acolo, ai să-l găsești sus, în văzduh.*

Apoi mă opresc, căci cântul mână îndărăt asupra mea dănțuiala-din-vis ca pe-un talaz. Thaw se agită și desface o aripă maro-alburie, descoperindu-și ochii și aruncându-mi ocheade curioase. *Îți aduci aminte cum acel vers din cântecul vechi ne-a fericit cu ideea să căutăm la Stânca Fălcii-de-Balenă, Thaw? rostesc imediat ce pot vorbi iară. E mai la est de-aci și-i închipuit de-o trâmbă întinsă de apă ce arată ca o balenă respirând prin răsuflătoare.*

Răsuflător-din-mare, bălmăjește ea cu ochii lucitori.

Înghiontesc terodilul în coasta dreaptă cu călcâiul. *Trebuie s-o apucăm spre est! poruncesc.*

Măruntaiele mi-o iau spre gură pe când creatura se răsucește în aer pentru ca să schimbe direcția. Chicotește. *Zburat-am mult de când întreat tărâtorul unde mergem. Răspuns aproape la capătul răbdării!*

Rânjesc din pricina îndrăzelii fiarei și mă întorn spre Thaw. *Trebuie să găsim grabnic locul, îi spun.*

Căci lumea e gata să ne molfăie oasele și să ne scuipe dacă nu ducem toate trei Opalele la coroana de aur.

Clipește cu stingerea-n bătaie către mine, în vreme ce niște furnicături îi străbat penele. Amintește-ți casa, cripește blând. Amintește-ți nume. Spune-i lui Thaw adevărul gol-goluț. Neînfricarea din căutătura ei dă inimii mele puțința să-mi smulg adevărul din măduva oaselor.

Numele meu e Mouse. Am treisprezece Luni, murmur printre dinții ce-mi clănțane. Uneori, Tribul meu îmi zice Little-Bones. Îmi place să strig și să mă scufund în căutarea perlelor și să slobod săgeți din arcul meu. Bunica mereu mi-a spus că am o vâpaie ce-mi scapără în inimă. Toți ai mei au vâpăi în inimi. E o vâlvătaie înlăuntrul nostru.

Thaw scoate un țipăt iute de luptă și-și zburlește penele.

Casa mi-a fost prădată ș-acum mi-s în sălbăticie. Pericolul îmi paște Tribul. Mai mult ca niciodată îmi trebuie vâpaia mea. Pentru că bătălia abia a început.

Lăudăroșenii Săudăroase

Plutim către est pe când marea se încovoiaie din coasta dreaptă și se varsă către nemărginirea dinainte. Vântul izbește terodilul și se silește să ne sfășie pieile. Arunc ocheade în căutarea lui *Huntress*, chiar fără să vreau, căci inima mă înjunghie ori de câte ori zăresc forfotă dedesubt.

Mi-l închipui pe prietenul meu, cârmaciul Bear, luptându-se cu valuri furioase și fremătând la postul lui. Silit a fi sluga vâslaș a lui Stag, încătușat și hămesit. Trebuie să fac dreptate și să iau îndărăt corabia – n-avem nicio bătaie de inimă de irosit. *Vrei să ții de șase pentru gheizer – Răsuflătoarea-din-mare?* o iscodesc pe Thaw în vreme ce zburăm peste un tărâm plesnit și maroniu, cu sălașuri părăsite și copaci smuciți ce zac pe jos cu rădăcinile înstrunate